

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Δεν αμφιβάλλω καθόλου, έλεγε ο Ρασκάς, ότι ο βαρώνος θ' αποδείξει την προδοσία... Είμαστε χαμένοι!

— Μά έγω δεν πρόωπα κανένα φώναξ απέλπισμένα ο καλόγερος.

— Όποτε κατά τη γνώμη σου έγω είμαι προδότης, ε;

— Και βέβαια, αφού βγήκες από τό ύπόγειο γιά να συνεννοηθής με τόν Τραγκαβέλ.

— Είσαι ακόμη μεθυσμένος, κολασμένη καλόγερε!

— Άλλά καθώς ήταν ζυριμένος ο Κορινιάν από την αβειβαϊότητα της θέσεώς του, φρένιασε μόλις άκουσε τά περιφορητικά εκείνα λόγια. «Όρμησε λοιπόν άμέσως να γρονθοκοπήσθ τό σύντροφό του.

«Ό κοντολής όμως Ρασκάς, πιό γρήγορος και πιό επιδέξιος, τού άνασάτωσε τά σωθικά με μιά γερή κουτουλιά ή όποια τόν έκανε να τραβηχθί σέ μιά γωνιά βλαστημώντας και σφίγγοντας την κοιλιά του με τά δυο του χέρια!

— Άκούστηκαν συγχρόνως βηματισμοί έξω από την πόρτα τους.

— Σήκω, Ρασκάς! είπε ο καλόγερος, κρατώντας τό στομάχι του. Σήκω γιατί τόους άκούω να έρχονται!

— Άχ! Έκανε ο Ρασκάς, βαρειαστενάζοντας και ζαλισμένος από την κουτουλιά πού είχε δώσει στον καλόγερο. Άχ! Κορινιάν, ή ζωή μας γάνεται πρόωρα και άδικα! Γιά πές μου ώστόσο, μήπως έξείρες εσύ τί είναι τό πνεύμα πού λένε πως παραδίδουν όσοι πεθαίνουν;

— Μά ο καλόγερος δεν βρήκε καιρό να τού άπαντήσει. Μπροστά τους στεκόταν ο Πάτερ Ίωσήφ, ο ήγούμενος τών καπουκίων.

— Τί φτειάνετε δώ μέσα; ρώτησε χαμογελώντας ο ήγούμενος.

Κόπηκε και τών δύο ή χολή. Τό άπαισιο χαμόγελο τού πάτερ Ίωσήφ τούς ήταν γνωστό κι από άλλοτε τί έσήμαινε.

— «Θλιβερά μνημόνια πώς φέρνει», σκέφτηκε ο Ρασκάς.

— Θάρρος, άνόητοι! Τους φώναξε ο ήγούμενος. Γιατί τρέμειτε έτσι; Τόσο σάς έχει φοβισί ένας τιποτένιος δάσκαλος της έμφασκίας; Γιά πείτε μου, Είσατε όπως πάντα σέ θέσι ώστε να μπορήτε ν' αναλάβετε μαζί κι' οί δυο μιά έμπιστευτική άποστολή; Είσατε αγαπημένοι όπως πάντα;

— Άγαπημένοι; Είπε άπορώντας τάχα γιά την έρώτησι ο καλόγερος Κορινιάν. Σάν άδέλφια, Σεβασμιώτατε, κι' από την ίδια μάννα μάλιστα. Άγαπώ τό Ρασκάς μ' ήλη μου τη καρδιά!

— Άμ' έγω; Άμ' έγω; Φώναξε κι' ο Ρασκάς. Λατρεύω τόν Κορινιάν!.

— Λαμπρά...Θά σάς περιμένω τότε και τούς δυο άπόψε στο μοναστήρι, τού είπε ο πάτερ Ίωσήφ.

— Μά πώς θά έρθουμε, Σεβασμιώτατε; είπε τρέμοντας από φόβο ο Ρασκάς. Άφού όπως βλέπετε μας έχουν κλειδωμένους δώ μέσα;

— Βγήτε από την πόρτα εκείνη. Την άνοίξα γιά να περάσετε, τούς άπάντησε ο ήγούμενος.

Και τούς έδειξε μιά πορτούλα πού ήταν στην γωνιά τού δωματίου. «Έφυγε κατόπιν κλειδώνοντας την πόρτα από την όποια είχε μπει ο ίδιος.

— Τι θά γίνη τώρα; μουμύρισε ο Ρασκάς.

— Άς φύγουμε πρώτα από δώ μέσα, άπάντησε ο καλόγερος, κι' ύστερα σκεπτόμαστε τί θά κάνουμε.

— Δεν έχω σκοπό να πάω και να πλώω μόνος μου στο στόμα τού λύκου. Γι' αυτό λέω να κάνουμε τό αντίθετο από ό,τι μάς είπε ο ήγούμενος, έπρότεινε ο Ρασκάς.

— Δηλαδή τί; ρώτησε ο καλό-

γερος, πού παραξευθέντε μ' αυτή την ιδέα τού συντρόφου του. — Λέω ν' άνεβούμε ψηλότερα, από θέλω να πά, έξήγησε ο Ρασκάς. 'Η πόρτα πού μάς έδειξε ο ήγούμενος δεν θά μάς βγάλη πουθενά... Περιμένε και θά σου τό άποδείξω.

Κι' άνοίξε την πορτούλα. Ήταν μιά στενή, σκοτεινή, και περιastroφική έξοδος πρós τά κάτω, και γλυστερή σά να την είχαν κάνει άποκλειστικά γιά γάτους, γιατί δεν είχε σκαλοπάτια.

«Ό Ρασκάς ώς όσο την κατέβηκε σιγά — σιγά. «Ό Κορινιάν τόν παρακολουθούσε αστασιμένος.

Σέ λίγο ο Ρασκάς γύρισε και βεβαίως τό σύντροφό του ότι οί φόβοι του βγήκαν άληθινοί.

— 'Η έξωπορτα κάτω, είπε στο καλόγερο, πού βγάξει βέβαια πρós την Βασιλική πλατεία, εινε γερά κλειστή κι' άπόρθητη. Άρα ο ήγούμενος μάς γέλασε.

Μπροστά στον κοινό και βέβαια κίνδυνο, οί δυο κατάσκοποι τά ξανάφτιαξαν. Κυλούσαν ή άφες και δεν μπορούσαν να ζεχωρίσουν άν ήταν ακόμη μέρα ή νύχτα. Κοντά — κοντά τώρα ο ένας με τόν άλλο, ύπόφεραν από πείνα και δίψα. Δεν σκεπτόντουσαν πια τό μέλλον, τό παρόν ήταν αρκετά φριχτό γιά να τούς άποροφά κάθε σκέψη τους. Δοκίμασαν να κοιμηθούν, μά ούτε κι' ο ύπνος τούς έπερνε. Δεν ήξεραν την ώρα, μά θά ήταν κοντά μεσάνυχτα, όταν άκουσαν κάποιον να πλησιάζη στην κόλασί τους και ν' άνοίγη την πόρτα...

Ήταν ο γεροντότερος από τούς ύπηρέτες τού Έμπαμπροτά του, και κρατούσε στο χέρι του ένα φανάρι.

— 'Ηρθε ή ώρα, τούς είπε ο γερο — θαλαμηπόλος.

— Άνατρίχισαν κι' οί δυο τους.

— «Ποιά ώρα;» σκέφτηκαν συγχρόνως. «Γιά να πεθάνουμε;»

Κι' έμειναν άκίνητοι και άλλαλοι.

— 'Ηρθε ή ώρα, επανέλαβε ο ύπηρέτης γελώντας, να πάτε να βρήτε τόν Πάτερ Ίωσήφ στο μοναστήρι... Έχει σπουδαία άποστολή να σάς αναθέσει... Θά κερδίσετε πολλά χρήματα... Έλάτε να σάς βγάλω έξω στον δρόμο...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, έκλεισε την πόρτα πούχε μπει και πού άνοιγε πρós τό γραφείο τού Κορδιναλλού και προχώρησε πρώτος πρós τόν περιastroφικό εκείνον κατήφορο. «Ό Ρασκάς τόν άκολούθησε, έχοντας πίσω του τόν Κορινιάν. «Ό ύπηρέτης κατέβαινε γοργά χωρίς να τούς περιμένει. «Ό Ρασκάς βάδιζε με πολλές προφυλάξεις.

Άμα έφτασαν στα μισά τό δρόμο των, ο Ρασκάς γύρισε άπότομα κι' έκλεισε με τό χέρι του τό στόμα τού καλόγερου, γιά να μή μιλήση κι' άκουστούν.

— Γύρισε γρήγορα πίσω, τού είπε με πνιγμένη φωνή πού μόλις άκούστηκε.

— Μά γιατί; ρώτησε ψιθυριστά ο καλόγερος.

— Θέλεις να βεβαιωθής και δεύτερη φορά γιά τόν κίνδυνο; Περιμένε λοιπόν.

Και εξαπλώνοντας μπρούτζια, άρχισε να γλυστράη γρήγορα κι' άθόρυβα σάν γάτος πρós τά κάτω.

Δέν άργησε να ξαναγύρηση επάνω. Άν μπορούσε να τόν διακρίνη καλλίτερα τη στιγμή αυτή ο καλόγερος, θά τόν έβλεπε άσπρο, σάν πεθαμένο. Με τό δαχτυλό του στα χείλη, ο Ρασκάς έδειχνε πως δεν έπερνε να μιλήσουν καθόλου. Άρπαξε άμέσως κατόπιν τόν καλόγερο από τό χέρι κι' άρχισε να τόν τραβήη γρήγορα πρós τά επάνω.

— Γιά όνομα τού Θεού! ψιθύρισε ο καλόγερος μόλις έφτασαν επάνω. Πές μου τί συμβαίνει;

— Δεν κατάλαβες!.. Χμ... Μήπως έχεις μυαλό γιά να καταλάβης!.. Μάς περιμένουν κάτω άστρωτικοί όπλιμένοι με γυνά μαχαίρια!.. Πάμε γρήγορα στη σο-

Μά πώς θά έρθουμε Σεβασμιώτατε; είπε τρέμοντας από φόβο ο Ρασκάς...

φίτα...

Και τότε άκούστηκε από μακριά ή φωνή του ύπνρέτου:

— Λοιπόν, Έγινε;

Σηκώθηκαν ή τρίχες τής κεφαλής των, μόλις άκουσαν τά λόγια αυτά. Έιχαν κι' άλλοτε άντικρυσί τον κίνδυνο του θανάτου άφοβα και πολλές φορές μάλιστα, μά ποτέ ύπό παρόμοιες συνθήκες.

— Δέν τους είδαμε καθόλου, άπάντησε στή φωνή του ύπνρέτη, μιά άλλη φωνή από κάτω.

Ό Ρασκάς άνέβαινε τώρα διάφορες σκάλες, χωρίς κι' αυτός νά ξέρη πού θά έφτανε στό τέλος. Ό Κορινιάν τον άκούουθεός, σάν νά ήταν ή σκιά του. Δέν θά έγκαιτέλειπε τήν ώρα αυτή τό σύντροφό του, γιά όλο τόν κόσμο.

Φτάσανε τέλος στή σοφίτα. Τό μυδρόταμο φως πούπετε ψηλά από τούς φεγγίτες, κατατόπιζε άμέσως τόν Ρασκάς ώς πρός τόν τρόπο μέ τόν όποίο θά σωζόντουσαν.

Κλειδωσε εϋθύς τήν πόρτα, ένισχύοντας τήν άντοχή τής μέ όλα τά έυρισκόμενα εκεί μέσα έπιπλα. Μάζεψε πίσω τής όλες τής σπασιμένες καρέκλες και όλα τά παληοτράπεζα πού ύπήρχαν παρατεταμένα έδώ και κεί.

Κι' άφού γρήγορα-γρήγορα τελείωσε τά όχυρωματικά αυτά έργα του, άνέπτυξε σύντομα στόν καλόγερο τό σχέδιό του.

— Καλόγερε, τού έπλε. Πρέπει τώρα νά βγοϋμε στό κεραμίδα... Όταν πατήσω στός ώμους σου θά μπορέσω νά πιαστώ στό σίδερο του φεγγίτη... Θά τραβήξω μόνο μου άπάνω και θά κρεμαστώ πάλι ύστερα μέ τό κεφάλι κάτω... Θά πιάσεις τότε στό χέρια μου γιά νά σά τραβήξω έξω... Μιά και πατήσουμε στό κεραμίδα, τά πράγματα θ' αλλάξουν γιά μάς...

Κι' Έγινε πράγματι έτσι, μέ μόνη τή διαφορά ότι άντί ό Ρασκάς νά κρεμαστή και πάλι άπ' τό φεγγίτη γιά νά σώση και τόν σύντρόφο του, περιόριστηκε νά τόν συβουλέψη μέ ειρωνική φωνή:

— Καλόγερε, τού φώναζε από τά κεραμίδα. Μή δειλιάσεις, θά τούς νικήσω... Δέν εινε παρά τέσσερες άστynomικοί, κι' Ένας ό γέρο ύπνρέτης, τό όλον πέντε... Ή πόρτα εινε τώρα στερεά φραγμένη... Κλώτσισε, σπάθισε, χτύπησε μέ γροθιές, και φώναξέ με και μέσα γιά νάρθω τάχα νά σέ βοηθήσω... Θά φοβηρώσει και θά ύποχωρήσουν... φύγε λοιπόν άμα έμμερωσή κι' έλα στό σπίτι μου νά μου διηγηθής τις άνδραγαθίες σου και νά τά πούμε...

— Άθλιε! ξεφώνισε μέ δάκρυα ό καλόγερος. Δέν μέ λυπάσαι;

Μά ό Ρασκάς είχε πειά εξαφανισθή κι' οι άστynomικοί χτυπούσαν τώρα τήν πόρτα τής σοφίτας...

Άς αφήσουμε προσωρινός τούς δυό κατασκόπους κι' άς παρακολουθήσουμε λίγο και τόν άρχηγό τους. Ήταν τό βράδυ τής Κυριακής. Τήν άλλη μέρα θά γινόταν ή δεξίωση στό Φλεαύ όπου θά καθόντουσαν στό τραπέζι του Έκλαμπρότατο Καρδινάλιου, έκτός από τήν ύψηλότητά του, τόν δοϋκα του Άντζού, και ό στενώτερο αυτό φίλο.

Ό Καρδινάλιος ό όποιος εξακολουθούσε νά διατηρή και τό παλιό του σπίτι στή Βασιλική πλατεία, άποκλειστικός γιά τόν έαυτό του και γιά τις άστynomικές του ύποθέσεις, σσκηπτόταν εκεί μέ τόν έπιστήθιο φίλο του, τόν ήγούμενο τών Καπουκίνων, Πάτερ Ίωσηφ.

— Ναι, Έλεγε μέ βαρεία καρδιά ό Καρδινάλιος. Ένώ όφειλω νά συντρίψω τόν νεαρό αυτόν άνταγωνιστή μου, δεϋομαι ώστόσο τυφλά, τις θελήσεις του... Έτσι είμαι ύποχρεωμένος νά τόν περιποιηθώ άυριο αυτόν και τούς φίλους του στήν Έπαυλή μου!

— Τι παιδιάστικα καμώματα! άπάντησε ό ήγούμενος, κουνώντας συλλογισμένα τό κεφάλι του. Ή ματαιοδοξία σκοτίζει τό μυαλό σας... Έπειδή έτυχε νά τόν βέρη στον κόσμο μιά βασιλισσα αυτόν τόν νέο, φαντάζεστε πώς διαφέρει από τούς άλλους άνθρώπους. Πέστε μου, σκεφτήκατε πώς άν ό σημερινός βασιλεύς άποθάνη, αυτός θ' άνέλθη στό θρόνο;... Σκεφτήκατε ζει θά κάνη τότε γυναικα του τήν Άννα τήν Άδριακή, ή όποια θά σάς έξοντώσ;... Μαζύ μέ σας δε, θά καταστραφή και τό έργον μου!...

— Χλώμισσε τότε ό Καρδινάλιος κι' άντατινάχτηκε όλόρθος από άσυγκράτητη άγανάκτηση.

— Σώπα! Σώπα! φώναξε στόν ή-

γούμενο, λαχανιασμένα.

— Έχετε ύποχρεώσει, τού έπλε ακόμη πιο θαρατά ό ήγούμενος, νά τούς θεωρήσετε όλους άβριο ως έπαναστάτες. Όταν μάθη ό βασιλεύς ότι άναγκασθήκατε νά τούς φονεύσετε έπειδή έπαναστήσανε κατ' αήτης τής ζωής του και άντεστάθησαν έναντίον σας, θά σάς άγκαλιάση και θά σάς φιλήσ;... Θά σάς άναγκώρη έπισήμως σωτήρα του και σωτήρα τής Γαλλίας όλης!...

— Αυτή εινε κι' ή δική μου έπιθυμία, Πάτερ Ίωσηφ, εινε φοβισμένα ό Καρδινάλιος.

— Τό ξέρω! τού άπάντησε ό ήγούμενος. Δέν σάς είπα παρά τήν ίδια σας τή σκέψη φωναχτά... Και τό έκαμα αυτό γιά νά σάς τήν παρουσιάσω πιο ζωντανή, πιο έμψυχωμένη, και νά τήν νοιώσετε καλύτερα... Έλάτε, τώρα... Πέστε μου, ποιά εινε τό σχέδιό σας;

Ό Καρδινάλιος κατέστησε τόν ήγούμενο ένήμερο τής κατστάσεως.

— Έχω κινητοποιήσει, τού έπλε, τόν Σαμπριάκ μέ δέκα άλλους ώπλισμένους, γερούς και πιστούς όπλοφόρους.

— Τόν γνωρίζω τόν Σαμπριάκ, έπλε ό ήγούμενος. Τού έχω κι' έγώ έμπιστοσύνη.

— Μά δέν ξέρουν ακόμη γιά τί δουλειά τούς προορίζω, πρόσθεσε ό Καρδινάλιος. Θά τούς ειδοπήσω νά έρθουν από τό Λονζυώ, όπου τούς διέταξα νά βρισκονται... Και θά τό κάνω άμα θά σημάνη ή ώρα...

— Ή αναλάβω έγώ νά τό κανονίσω αυτό, έπλε πρόσθεμα ό ήγούμενος. Ποιά ώρα θά καθήσετε στό τραπέζι;

— Όρίσαμε τό μεσημέρι.

— Ποιοι και πόσοι θά εινε οι φίλοι πού θά συνοδεύουν τόν δοϋκα ντ' Άντζού;

— Δέν κατάρθωσα νά μάθω... Ίσως νά εινε τρεις ή τέσσερες... Ίσως νά εινε άνάμεσα σ' αυτούς κι' ό Καίσαρ τής Βανδωμής μέ τόν άδελφό του...

— Εϋχομαι νά έρθουν, έπλε συμπερασματικά ό ήγούμενος. Θά σάς στείλω λοιπόν έγώ από τό Κοζυμών τόν Σαμπριάκ μέ τούς άνδρας του... Θά τούς βάλετε σ' ένα πλανίον τής τραπεζαρίας δωμάτιο. Και στήν κατάλληλη στιγμή θά τους καλέσετε μ' ένα σύνθημα... Στεί δέν θά έχετε νά κάνετε τίποτε άλλο... Θά ένεργήσουν αυτοί μόνοι τους Νά συμμαχήσουμε μόνοι τώρα ως πρός τό σύνθημα πού θά δοθί από σας...

— Ναι, συμφωνώ, ήγούμενε, μαζύ σας... Ποιά σύνθημα νά διαλέξουμε;

— Θά πάρουμε τό σύνθημα πού είχαν τά παλληκάκια τής Έκκλησίας άμα πήγαιναν νά έλευθερώσουν τόν Άγιο Τάφο...

— Ό Θεός τό θέλει!

— Ό Θεός τό θέλει! φώναξε κι' ό Καρδινάλιος, γιά νά δείξη πώς ήταν σύμφωνος κι' άποφασισμένος γιά όλα.

Ένα άκαφρό χτύπημα στήν πόρτα έκανε τόν Καρδινάλιο νά αλλάξη άμέσως όψη, σάν νά πρόσμενε ν' άκούση κάποια δυσάρεστη είδηση.

Άτάραχα, ό ήγούμενος άνοιξε τήν πόρτα και ρώτησε τόν παρουσιασθέντα γέρο καπουκίνο:

— Τι τρέχει;... Ποιός εινε τόσο άργά;

— Ένας εϋγενής, Σεβασμιώτατε, έπιμένει πώς πρέπει μέ κάθε θυσία νά μιλήση άμέσως τώρα στόν Έκλαμπρότατο!

Ποιός εϋγενής νά ήταν άραγε αυτός; κι' από πού έρχόταν μιά τέτοια ώρα!...

...

Τήν βραδυά εκείνη είχε παρατηρήθί έξαιρετική κίνηση στήν όδό ΆγίουΘωμά, όπου βρισκόταν τό μέγαρο τής δουκικής ντ' Σεβρές. Ό δρόμος αυτός είχε πολλά άριστοκρατικά κτίρια, μά και αρκετά χαμόσπιτα. Ένα τέτοιο χαμόσπιτο βρισκόταν ακριβώς άπέναντι στήν κατοικία τής Δουκικής.

Θά ήταν πάνω — κάτω δέκα ή ώρα όταν άρχισαν νά φεύγουν οι καλεσμένοι τής δουκικής κατά όμιλους.

Δυό αυτούς βγήκαν μαζύ και προχώρησαν πρός τήν όδό Άγίου Όνωριου, συνμιλώντας σάν καλοί παλιοί φίλοι.

— Μαρκήσιε, Έλεγε ό Ένας, μήν ξεχνάς τό στοίχημα πού βάλαμε.

— Καθόλου, και έπιμένω σ' αυτό, άγαπητή μου κόμη... Είπαμε πώς θά κερδίσω χιλιά τάληρα άμα θά σέ σκοτώσω κάτω από τά παράθυρα του άλοχρού Καρδινάλιου.

— Μέ γοητεύεις φίλε μου!.. Νά πάρω λοιπόν άλλα τόσα τάληρα όταν θά σέ περάσω μέ τό σπαθί μου μπρός στό σπίτι του άθλιου Ρισελιέ.

— Συμφωνοι, καλέ μου κόμη... Άν φυ-

Άθλιε! ξεφώνισε μέ δάκρυα ό Καλόγερος. Δέν μέ λυπάσαι;

σικά ζή μετά όχτώ ημέρες ό καλεσμένος αυτός παπας.

— 'Αν ζή ώς τότε θά παρακολουθήση από τά παράθυρά του καί θωρεάν μάλιαστα μία έξωχως θεαματική μονομαχία!

— 'Αν τύχη όμως να πέσουμε κι' οι δύο μας νεκροί, ό Ρισελιέ δέν θά ξέρη πώς να έφαρμόση τόν νόμον' του, με τόν όποιο σκεφθηκε να τιωρή θάους μονομαχοῦν!...

— 'Ας κἀμη ό,τι διάβολο θέλει.

— Σύμφωνα.

Οί δυό αυτόι ευγενείς ήσαν—όπως καααλάβατε—ό μαρκήσιος ντε Μπερόν και ό κόμης ντε Μονμορανοῦ—Μποτεβίλ.

Οί άλλοι καλεσμένοι πού βγήκαν από τό μέγαρο τής δουκίσσης, κατόνιν απ' αυτούς, ήσαν ό μαρκήσιος Ντελαβζαλέ, ό Καίσαρ τής Βανδόμες και ό 'Αντώνιος τών Βουρβώνων.

Αυτοί όμως δέν είχαν να πουν πολλά λόγια. Βάδιζαν αμίλητοι ώς τήν Πλατεία του Λούβρου κι' εκεί χωρίστηκαν. 'Ο χαιρετισμός τους ήταν: «Σύμφωνοι γιά αβρισ».

Δέν θα τους ήταν όμως καί πολύ ευχάριστο αυτό πού σκόπευαν να κάνουν τήν άλλη μέρα, γιατί ό Λαβαλέ έδειχνε μεγάλη νευρικότητα, χαιρετώντας τούς φίλους του, ό Καίσαρ χλωμάσε κι' ό 'Αντώνιος τών Βουρβώνων ένοιωσε μία κρυάδα στό κορμί του.

Τόν τρίτο δούλο, πούφυγε από τό σπίτι τής Σεβοές, τόν άποτελοῦσαν οι θερμοαίμοι νεαροί φίλοι τής 'Ανναΐδης ντε Λεσπάρ καί άσπονδοί έχθροί του φίλου τής Τραγκαβέλ.

'Ησαν έτοιμοι να χωριστοῦν κι' αυτοί, όταν ό Μπυσιέρ σταμάτησε τούς τρεις άλλους με μία του χειρονομία:

— Κύριοι! τούς ειπε. Πρέπει να σάς μιλήσω... Μά σάς θυμίζω πρῶτ' απ' όλα ότι όρείτε να μου άπαντάτε σιγανά...

— Κι' είνε τόσο ή ανάγκη ώστε να θές να μάς τά πής καταμεσής του δρόμου; ρώτησε άπορώντας ό Φοντραίγυ.

— Θά με δικαιώσετε άφου με άκούσετε, του άπάντησε εκείνος. Πρέπει να σάς πληροφορήσω φίλοι μου, ότι ή δεσποινίς ντε Λεσπάρ κατοικεί τώρα μαζί με τή δουκίσσα ντε Σεβρέζ, στό μέγαρο δηλαδή από τό όποιο τώρα μόλις βγήκαμε!.

— Μά τό ξέρουμε αυτό! του ειπε ό Λιβερντάν.

'Ο Μπυσιέρ όμως δέν του άποκρίθηκε.

— Μάθετε επίσης συνέχισε, ότι άρκετά τιωρηθήκαμε γιά τήν έπιτολοίατητα πού διαπεράσαμε σπεύδοντας να συννοδέσουμε τόν καρδινάλιο τής Λωάν...

— Γιατί τό λές αυτό; μουμούρισε δειλιά ό Σεβέρ.

— Διότι ό Τραγκαβέλ, φίλοι μου, έπωφελήθηκε απ' αυτή τήν άπουσία μας... 'Οχι μόνον τόλμησε να πλησιάση τήν δεσποινίδα ντε Λεσπάρ, αλλά καί τήν όπεράσπισε, καί τήν συνώδεσε ό ίδιος στήν καινούργια τής κατοικία!.

— Τήν έσωσε! φώναξε τότε κάποιος από τούς τρεις.

Κι' άκούστηκαν συγχρόνως τά μουγκρητά τής άγαλλιώτης όργής των: τριζαμα δοντιών και βλαστήμιες.

— Σέ τί θές να καταλήξης; ρώτησε άνυπόμονα πειά ό Σεβέρ.

— Στο ότι όφείλουμε να σεβασθοῦμε τόν δροκο μας και να σκοτώσουμε τόν Τραγκαβέλ πριν καταπιστοῦμε μ' άλλο τίποτ... 'Αλλά σάν άνδρες αυτή τή φορά κι' όπως ξαναπήγαμε να τόν δολοφονήσουμε άνανδρα σε μία ώρα, πού βρέθηκε άσπλος!

— Κι' όμως συνεπλήρωσε ό Λιβερντάν, μάς έτρεψε σε φυγή!

— Ναί! Κι' αυτό είνε μία τροπή καί μία άτίμωσι πού θα τήν άσπλύνουμε με τό αίμα του Τραγκαβέλ. Καί σάς ρωτώ, τώρα, θα πάμε αβριο υπό τις συνθήκες αυτές στο Φλερύ ή όχι;

— Μόνον άν έρθη κι' εκείνη, ειπε ό Φοντραίγυ με ύφος προσταγμοῦ.

— Καί με τήν προϋπόθεση πώς ό Τραγκαβέλ δέν θα είνε ζωντανός, πρόσθεσε ό Μπυσιέ.

— 'Ας είνε κι' έτσι, ειπε έπιτέλους ό Λιβερντάν, αλλά πού θα τόν βρούμε;

— Μά δέν καταλάβατε λοιπόν, τούς ειπε ό Μπυσιέρ, ότι γιά να σάς μιλω κατ' αυτό τόν τρόπο θα πη πώς ξέρω πού θα τόν βρούμε;

Κι' οι τρεις έσφιξαν άμέσως τις λαβές των σπαθίων τους.

— Πές μας πού βρισκεται; ρώτησε ό Φοντραίγυ άνυπόμονα.

— 'Εδω! του άπάντησε ό Μπυσιέρ, δείχνοντας με τό σπαθί του τό χαμόσπιτο πού βρισκόταν άπέναντι στο μέγαρο τής δουκίσσης.

Και βλέποντάς τους να έτοιμάζονται γιά έπίβεισι, τούς σταμάτησε και τούς ειπε:

— Δέν βλέπω, φίλοι μου, γιάτι να βιαστοῦμε τόσο πολύ; 'Ενός ή δεοιοινίς ντε Λεσπάρ θα κατοική άπέναντι, κι' αυτός έδω θα βρισκεται. Προτινάω λοιπόν να συναντηθοῦμε αβριο τό πρωί στις όχτώ, στην πλατεία του Λούβρου. Θά συσκεφθοῦμε και θα ξεκινήσουμε κι' οι τέσσερες μαζί έναντίον του. Είμαστε σύμφωνα;

— Σύμφωνα! άπάντησαν όλη τους μ' ένα στόμα.

Κι' έτσι γώοισαν κι' αυτοί, με τόν ίδιο χαιρετισμό πού ειχαν κάνει κι' οι άλλοι: «Σύμφωνοι γιά αβρισ».

Πολύ άργότερα απ' αυτούς βγήκε από τό μέγαρο τής δουκίσσης κι' άλλος καλεσμένος. Αυτός όμως έφυγε με μεγάλες προφυλάξεις. Δυό ώπλισμένοι ύπηρέτες τής δουκίσσης τόν άκολουθοῦσαν από άπόστασι. Βάδιζε πλάι-πλάι στους τοίχους, έστρεψε άνήσυχτα τό κεφάλι του δω και κει καί φαινόταν απ' τις κινήσεις του ότι φοβόταν μήπως τόν άναγνωρίσουν ή μήπως του έπιτεθοῦν.

Αυτός ήταν ό άδελφός του βασιλέως, ό δούξ Γάστον του Ανζού!...

Ο ΛΟΥΒΙΝΥ ΚΑΙ Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΝΤΕ ΣΕΒΡΕΖ

'Ολοι αυτοί πού όπως είδαμε, έφυγαν από τό μέγαρο τής δουκίσσης ντε Σεβρέζ, ήσαν συνωμότες και ειχαν συνε-

δριάσει εκεί τή βραδυά αυτή. Κατά τήν ιστορική αυτή συνέλευσι τούς άποφάσισαν γιά ό,τι θα γινόταν τήν άλλη μέρα τό μεσημέρι στο Φλερύ, όπου ό 'Εκλαμπρότατος Καρδινάλιος θα έγευματίζε με τό διάδοχο του θρόνου, τό δούκα του Ανζού.

Με τή δουκίσσα ντε Σεβρέζ έμεναν άκόμη ό ίππότης ντε Λουβινύ κι' ό κόμης ντε Σαλαί.

Πρώτος απ' αυτούς τούς δυό άποσώρηκε ό Σαλαί. 'Αλλά δέν βγήκε έξω από τό σπίτι. 'Η Μαρίνα, ή έπιτοχή καμαριέρα τής δουκίσσης, ώδήγησε κρυφά τό Σαλαί στο άπάνω πάτωμα του κτιρίου, όπου ήσαν τά ιδιαίτερα διαμερίσματα τής κυρίας τής.

'Ο Λουβινύ καθόταν άκόμη με τή δουκίσσα στήν αίθουσα. Τό χαμόγελο τής δουκίσσης φανέρωνε καθαρά τό σέψι της. 'Ηταν σά να τούλεγε:

— Φύγετε λοιπόν τώρα!... Τι άλλο περιμένετε; 'Αφού βλέπετε πώς διατε; λειώνω!

'Η στάσις αυτή τής δουκίσσης ήταν άσπλαγχνή. Ναί, ή γυναικεία καρδιά, όταν δέν άγαπά, είνε θηριαωδώς σκληρή.

'Αλλωστε κι' επί πολόν καιρό ή δουκίσσα άγαπούσε τό Λουβινύ. Είχε νιώσει μαζί του πολλές χαρές τής ζωής, μά τώρα ή καρδιά της ειχε στραφή προς άλλον.

'Αγαπούσε τό Σαλαί, και ή έπιμονή του παλπού έραστοῦ, να τής θυμίζε ένα οβυμένο πάθος και να τής ζητά τά δικαιώματα του, τής ήταν κάτι τό άνυπόφορο.

'Ο Λουβινύ παρατηρούσε τά φερσίματα της και ράγιζε ή καρδιά του. Τήν πλησίασε δειλά-δειλά γιά να τής μιλήσει. 'Ο τόνο τής φωνής του έξέφραζε όλη τήν τρυφερότητα και όλη τήν άγανάκτησι.

όλη τήν ταπεινώσι και όλη τήν καί μία έπιμονή όταν τό πάθος του μένει άνικαποληπτό.

— Κυρία! τής ειπε. Πρέπει να σάς πω ότι ή λαιρεία μου γιά σάς μένει πάντοτε ή ίδια, όπως τή γνωρίσατε... Σας σέπτομαι διαρκώς και ύποφρομώ πολύ...

— Τό ξέρω, δύστυχο παιδί, του άπάντησε με οικτο ή δουκίσσα. Καί γι' αυτό σέ λυπάμαι.

— Σας όρκίζομαι, κυρία, στή τιμή μου!... Δέν ξέρω να σάς κάνω Ιερότερο δροκο... ότι τό άποφινώ μου διάβημα είνε τό τελευταίο πού έπιχειρώ!...

— Θά σάς πιστεψα, κύριε Λουβινύ, και χωρίς να μου όρκιστήτε.

— Ναί... μά ίσως δέν καταλαβαίνετε ποίο είνε τό πνεῦμα μου...

— 'Ω!... Φαντάζομαι ότι σάς ένωθ καλά... Θέλετε να μου πητε πώς άν όπως δέν σας χαρώ τήν άγάπη μου θα άποκτονήσετε... 'Ακούστε με, σάς παρακαλώ, και θελήσετε να με καταλάβετε...

Παρακάλεσε τόν θευμαστή της να πλησιάσει τό κάθισμά του περισσότερο κοντά της και έξακολουθήσε να του λέη με ψυχρά πάντα ύφες:

('Ακολουθεί)

Φοβόταν μήπως τόν άναγνωρίσουν ή μήπως του έπιτεθοῦν